

DAGNINGEN

**"DU ÄR MESSIAS, DEN
LEVANDE GUDENS SON."**

-MATTENS 16:16

FÖRKUNNARE AV KRISTI NÄRVARO

MARS 1957

Ett märkligt installationstal.

(Övers. från Dawn-Highlights of March 1957 av br. Einar).

Måndagen den 21 januari 1957 installerades Dwight D. Eisenhower till sitt ämbete som USA:s president för ytterligare fyra år. Den ökade världsspänningen, som uppstod genom Englands-Frankrikes och Israels invasion i Egypten som inträffade under presidentvalet i USA förra hösten, har blott medfört en tillfällig lättnad genom en mer än vanlig fast intervention av F. N. Presidentens installationstal präglades därför av nämnda förhållanden och gav honom anledning till att i sitt tal vända sig till, inte endast folket i USA, utan till hela världen.

Detta installationstal kommer man att minnas länge, inte endast på grund av dess värtalighet, utan i synnerhet på grund av de viktiga sanningar som det innehöll. Han framhöll att världens enda hopp var USA:s villighet och förmåga att hjälpa och beskydda de utarmade folken, — som omfattar en stor del av jordens befolkning, — mot angrepp om så skulle vara nödvändigt genom militära maktmedel.

"Vi lever i ett land av överflöd och välmåga," yttrade Presidenten, "men sällan har denna jord känt sig vara i sådan fara som i dag." Hur sant är detta. Jesus förutsade denna situation för nära 2000 år sedan. I svaret på lärjungarnas fråga rörande slutet på denna tidsålder och tecknen på upprättandet av Kristi rike, vilket svar vi kan läsa i Luk. 21, varifrån vi citera:

"på jorden skall ångest komma över folken, och de skola stå rädlösa vid havets och vågornas dån, då nu människor uppgiva andan av förskräckelse och ångslan för det som skall övergå världen, ty himmelens makter skola bäva." *Luk. 21: 25—26.*

Den noggrannhet med vilken Jesus skildrar våra dagars världsförhållanden är anmärkningsvärd. På tal om orsaken till fruktan och önskan om fred yttrade President Eisenhower: "Vi uttala vårt hopp och

vår tro att vi kan hjälpa till med att bota denna splittrade värld." Således må nationerna upphöra med att leva under fruktan inför krigshotet.

"Vi ha blivit varnade", fortsatte presidenten, "genom de moderna vapnens makt och förstår att freden är det enda möjliga klimatet för mänskligheten att överleva." Detta är helt enkelt ett annat sätt att säga, att det enda alternativet till fred är möjligheten till förstörelse av hela det mänskliga släktet.

I Matt. 24: 22 skildrar Jesus våra dagars nöd, som skall bli så fruktansvärd, "att om den tiden icke bleve förkortad, så skulle intet kött bli frälst, men för de utvaldas skull skall den tiden bli förkortad." Således jämför Jesus vår tid med den tid då hans rike skulle bli upprättat.

Jesus är inte den ende av Bibelns profeter som förutsåg och beskriver den tid i vilken vi leva. Många av profetiorna är framställda på ett bildligt språk liknande det som brukas i dag. Bibeln använder t. ex. "eld" för att symbolisera den nöd som skulle komma vid slutet av denna tidsålder. Vid det första världskrigets utbrott yttrade Woodrow Wilson: "Världen står i brand." Det var hans hopp att USA:s mäktiga ställning skulle sätta denna nation i stånd "att släcka elden".

I sitt installationstal hänvisade Presidenten till dessa skakande händelser på jorden. Härom skrev på sin tid profeten Haggai i kap. 2: 22—23 följande:

"Herrens ord kom till profeten Haggai: "Jag skall komma himmelen och jorden att bäva, jag skall omstörta konungatroner och göra hednarikenas makt till intet, etc."

Bibeln uppenbarar, att det efter denna skakningsperiod skall komma verklig fred för världen som en följd av denna nödens tid.

Presidenten talade om stormbyar och förvirring.

Bibeln beskriver denna övergångsperiod, genom vilken världen nu passerar, som "ett stort oväder" (virvelvind), sålunda:

"Så säger Herren Jehova: Se, en olycka går fram från det ena folket till det andra, och ett stort "oväder" uppstiger från jordens yttersta ända." (Jer. 25: 32).

Ibland kanske vi betraktar Bibeln som en gammalmodig bok eller omodern, men det är den inte. Bibeln är fullt i jämnhöjd med vår tid, och även språket, — på vilket den skildrar dessa världsskakande händelser i våra dagar, — är detsamma som användes nu av världens tänkande män och kvinnor. Men Bibeln är ännu mer betydelsefull — den är även före vår tid. Sedan vi provat dess tillförlitlighet vid förutsägelseerna om de nuvarande världsförhållandena, kan vi också lita på Bibelns vittnesbörd angående slutresultatet. Och detta kommer att bli det fulla upprättandet av Kristi Rike, vilket, när alla Guds underbara löften uppfyllts, kommer att bringa fred och lycka till världen.

Rapporter från Washington avslöjar att Bibeln — som användes av Vice Presidenten vid avläggandet av hans ämbetsed — var öppnad vid Jes. 2: 2—4. Detta är ett av de Bibelställen som profetiskt förutsäger resultatet av den skakningsperiod genom vilken världen nu genomgår. Vi läsa där:

”Och det skall ske i kommande dagar, att det berg, där Herrens hus är, skall stå fast grundat såsom det yppersta bland bergen och vara upphöjt över andra höjder, och alla hednafolk skola strömma dit. Ja, många folk skola gå åstad och skola säga: ”Kommen, låtom oss draga upp till Herrens berg, till Jakobs Guds hus, att han må undervisa oss om sina vägar, så att vi kunna vandra på hans stigar.” Ty från Sion skall lag utgå, och Herrens ord från Jerusalem. Och han skall döma mellan hednafolken och skipa rätt åt många folk. Då skola de smida sina svärd till plogbillar och sina spjut till vingårdsknivar. **FOLKEN SKOLA ICKE MER LYFTA SVÄRD MOT VARANDRA OCH ICKE MER LÄRA SIG ATT STRIDA.**”

Detta är en profetia om installationen av den största regering som världen någonsin har skådat, en världsregering som alla nationers människor skall giva sin tro och lydnad åt. Genom att de så göra säkras freden på jorden. Detta beskrives i Bibeln symboliskt som ”det berg, där Herrens hus är”. I Bibeln användes ett ”berg” till att symboliskt beteckna en regering eller ett rike.

Detta kommer att bli den regering i vilken Herrens hus är ledande. Forna tiders släkter tjänar till att påminna oss om att Gud har sin egen regerande familj. Denna består av Jesus Kristus (Guds Son) och

alla dessa som under hela evangelieåldern har lidit och dött med honom och som hade lovats, att om de på det sättet hade varit trogna så skulle de få leva och regera med honom.

För upprättandet eller införandet av denna regering kräves en undergörande makt. Jesus, den store konungen själv, upprestes från döden genom gudomlig makt för att han skulle — i Guds rätta tid — den ENDE, HÖGSTE LEDAREN i Guds regerande hus. De som komma att regera med honom uppresas från döden i den "första uppståndelsen." Kan vi tvivla på att erforderlig makt finnes för att ett sådant under skall kunna utföras, genom att fullt upprätta gudomlig myndighet på jorden?

Och det är just upprättandet av denna gudomliga regering, med den förhärligade Jesus som dess huvud, som kommer att göra slut på den närvarande nöden och förvirringen på jorden. Denna gudomliga regering kommer att förstöra såväl kommunism som andra onda förtryckande krafter på jorden. Den kommer även att lösa fattigdomens problem, som nu hotar så många nationers människor. Beträffande denne nye Regeringschef skrev Salomo i Ps. 724: 4 följande:

"Han skaffe rätt åt de betryckta i folket, han frälste den fattiges barn och krosse förtryckaren."

Då skall det bliva sant för alla nationer som den underbara Bibeltexten visade på i Presidentens Bibel under "installationsceremonien":

"Saligt är det folk, vars Gud Herren är, det folk, som han utvalt till sin arvedel," (Ps. 33: 12),

för att slutligen alla nationer komma att erkänna den Allsmäktige Guden som deras oinskränkte härskare.

PLOGBILLAR TILL SVÄRD.

I profeten Joels profetia (Joel 3: 9—10) läsa vi följande förutsägelser av den närvarande tidens händelser:

"Ropen ut detta bland hednafolken, båden upp dem till helig strid. Manen på hjältarna, må alla stridsmän komma och draga fram. Smiden edra plogbillar till svärd och edra vingårdsknivar till spjut, den svagaste må känna sig såsom en hjälte."

Smidandet av plogbillar till svärd och vingårdsknivar till spjut är det rakt motsatta som förutsäges i Jes. 2: 4 och som talar om att när Kristi Rike är upprättat, då:

"skall han döma mellan hednafolken och skipa rätt åt många folk. Då skola de smida sina svärd till plogbillar och sina spjut till vingårdsknivar. Folken skola icke mer lyfta svärd mot varandra och icke mer lära sig att strida."

Detta är världens verkliga hopp. Vi har ett löfte om detta även i Ps. 46: 10:

"Han (Herren) stillar strider intill jordens ända, han sönderbryter bågen och bräcker spjutet, vagnarna uppbrenner han i eld."

Önskar du ibland att en stor ledare skulle framträda på den internationella scenen och liksom genom att begagna sig av en trollstav skulle åstadkomma varaktig fred, säkerhet och lycka för hela världen? Nåväl, genom Kristi Rikes verksamhet kommer detta att verkställas med Herrens befallande ord. En profetia därom läser vi i Ps. 46: 11:

"Bliven stilla och besinnen, att jag är Gud, jag skall vara hög bland hedningarna, hög på jorden."

ELEKTRONISKA FRAMSTEG

Ytterligare underbara framsteg har gjorts på det "elektroniska" området, enligt helt nyligen lämnade meddelanden. Följande uppgifter är en förteckning över dessa framsteg:

"Stig in i ditt elektroniska liv och morgondagens hem, som inom kort kommer att vara tillgängligt för allmänt bruk."

Så följer beskrivningen på dessa framsteg med förväntan om att husen kommer att upplysas och uppvärmas, inte med el.lampor eller värmeelement, utan genom att väggarna göres glödande av ljus och värme, med klart eller matt ljus allt efter vår egen smak och i färg om vi önska detta. Vi kommer att bliva i stånd till att sova i sängar utan täcken. De som önskar njuta av att följa ett fotbolls-spel kunna sitta på åskådarläktarna i den iskalla vinden och hållas varma av utstrående värme. Hemmen kommer att få sina egna TV-sändare och TV-motagare som sätter t. ex. mödrarna i stånd att se efter sina barn som

leker på gården eller att se vem det är som ringer på dörrklockan.

Dylika meddelanden om framsteg är i denna tidsålder inte längre någon sensation, ty världen är nu inställd på att vänta på en fortsatt flod av nya uppfinningar. Detta har inte åstadkommits gradvis under århundradenas lopp, utan det är karakteristiskt uteslutande för den närvarande generationens erfarenheter. Bibeln har förutsagt detta, sägande att i "Ändens tid skall insikten eller kunskapen växa till. (Dan. 12: 4).

I den engelska Bibeln (konung Jakobs Bibel) finnes i nämnda bibelvers följande ord: "many shall rum to and fro, and knowledge shall be increased." På svenska blir det: "Många skola resa till och från och kunskapen skall förökas." Hur bokstavigt har inte denna profetia gått i fullbordan. Människor har väl aldrig någonsin rest så mycket som i våra dagar. Det har väl aldrig tillförne studerats så mycket, i så många olika slags ämnen av alla samhällsklasser och olika åldrar. En kunskap åt människorna i "ändens tid" på både gott och ont.

Med "ändens tid, menas inte tidens slut eller slutet på det mänskliga släktet. Det är en hänvisning till det faktum, att världens missledda och själviska styrelser skall giva plats åt Kristi Rikes makt och myndighet. Det betyder slutet på synd och död, sjukdom och plåga, av krig och förtryck. Det betyder att tiden snart är inne, när folken skola smida sina svärd till plogbillar och sina spjut till vingårdsknivar. När folken icke mer skola lyfta svärd mot varandra och icke mer lära sig att strida." (Jes. 2: 4).

ARKEOLOGER I SINAI.

Det rapporteras att arkeologerna marscherade in i Sinai-Halvön bakom den Israeliska armén och grävde under det att soldaterna sköto. De avslöjade den gamla fästningen Kadesh-Barnea, i nordöstra Sinai. Det var från Kadesh-Barnea som Mose sände spejare in i Kanaans land för att förbereda intagandet av det utlovande landet. Majoriteten av dessa spejare rapporterade att det skulle bli omöjligt för Israeliterna att besegra Kananiterna. *Se 4 Mos. 13 och 32: 8.*

En minoritet av spejarna — Kaleb och Josua — uttryckte sin tro på

att Herren skulle hjälpa Israel att besegra Kanaan, men Israeliterna vägrade att tro därpå. När Herren såg denna brist på tro bland sitt folk, beslöt han att förgöra det, men på Moses förbön förlät han dem. Dock bestämde han att ingen av det släktet, utom Kaleb och Josua, skulle få se det utlovade landet. De övriga måste vandra omkring i öknen i 40 år till dess att deras döda kroppar förgåtts i öknen. (4 Mos. 14)

Denna Israeliternas ökenvandring omnämnes på ett bildligt sätt i en av Herrens profetior rörande Israels återvändande till Löfteslandet såsom det har inträffat i vår tid. Vi läsa i Jer. 29: 14 och Jer. 30: 3 följande:

"Ty jag vill låta mig finnas av eder, säger Herren, och jag skall återupprätta eder och församla eder från alla de folk och alla de orter, till vilka jag har bortdrivit eder, säger Herren, och jag skall låta eder komma tillbaka till denna plats, varifrån jag har låtit bortföra eder i fångenskap". (Jer. 29: 14)

"Ty se, dagar skola komma, säger Herren, då jag skall återupprätta mitt folk, Israel och Juda, säger Herren, och låta dem komma tillbaka till det land, som jag har givit åt deras fäder, och de skola taga det i besittning." (Jer. 30: 3)

Herren talade på den tiden med sitt folk genom sina förordningar och omsorger om deras liv och dessa omsorger voro ofta mycket allvarliga. I fråga om det gamla Israel skedde detta genom de svåra prövningar som mötte dem i Egypten och vandringen genom öknen. I dag är hela världen förlorad i en öken av förvirring och fruktan och ingen känner vägen utur den. Jesus beskrev detta i Luk. 21: 25 sålunda:

"— och på jorden skall ångest komma över folken, och de skola stå rädlösa vid havets och vågornas dån."

Tiden för Israels profetiskt förutsagda återvändande till Löfteslandet kännetecknas av hårda erfarenheter, som Herren tillåter att komma över dem, varigenom de till sist komma att lära sig att det är endast i och genom Herren som de kan finna verklig fred och säkerhet. Tiden för detta synes inte vara långt borta, och när den kommer skall Kristi Rike övertaga full kontroll över hela jordens angelägenheter och hela världen få del av dess välsignelser.

"EFTER SINA ARTER".

Vid "skapelsen" blevo alla de olika arterna bestämda genom gudomlig lag som icke kan ändras. Detta faktum är ett bevis på Bibelns gudomliga inspiration.

I 1 Mos. 1: 20—25 och 1 Mos. 1: 11—12 finna vi att allt i såväl växt- och djurriket blevo skapat "efter sina arter". Det finns många variationer av de olika arterna och nya sådana uppstå fortfarande genom experiment. I djurriket erhålles genom korsning av häst och åsna bastarden "mulåsnan", men denna är oförmögen att fortplanta sitt eget slag.

Aposteln Paulus talar om olika slags kroppar och olika slags arter i 1 Kor. 15, vilket kapitel handlar om de dödas uppståndelse. I versarna 39—40 läsa vi:

"Icke allt kött är av samma slag, utan människors kött har sin art, boskapsdjurs kött en annan art, fåglars kött åter en annan, fiskars återigen en annan. Så finnas ock både himmelska kroppar och jordiska kroppar, men de himmelska kropparnas skönhet är av ett slag, de jordiska kropparnas av ett annat slag."

I sammanhang härmed finna vi att Bibelns vittnesbörd är att inte alla människor som mottaga liv i Kristus komma att dela ett himmelskt hem med honom. Den största delen av mänskligheten kommer att bli återställd till liv på jorden under den tid som Aposteln Petrus beskriver som "vederkvickelsens" eller "återställsens" tider. (Apg. 3: 20). Detta kommer att ske i Riket varom alla kristna nu bedja.

EN NY VETENSKAPLIG GREN.

Forskare vid Universitetet i Michigan påstår att de framställt en elektronisk maskin som automatiskt översätter vetenskapliga tidningar från ryska till engelska språket. Denna nya uppfinning inom det elektroniska området har kanske inte någon praktisk betydelse för vårt vardagsliv — åtminstone inte för närvarande —, men det påminner oss om den språkbarriär som existerar mellan jordens olika folk. Ge-

nom förbättrade kommunikationer och resor håller denna barriär på att gradvis nedbrytas, men den är fortfarande en bidragande orsak till internationella missförstånd.

Har Ni inte någon gång funderat över varför det finnes så många olika slags språk? V-finna svaret i 1 Mos. 11: 7. Intill tiden för omnämnda händelse hade hela mänskligheten samma språk eller tungomål. (1 Mos. 11: 1—9). Man kom överens med varandra att bygga ett högt torn kallat "Babels torn" vilket betyder förbistring. Det skulle tjäna som en symbol på deras enighet, en slags samlande punkt för att hindra dem från att bli kringspidda över hela jorden. (vers 4). I de följande verserna av samma kapitel läsa vi om att Herren steg ned för att "förbistra deras tungomål så att den ene icke förstår den andres tungomål och spredde dem ut över hela jorden." Herren visste att språkbarriären skulle hindra jordens växande nationer från effektivt samarbete och förhindra att den ena gruppens människor skulle utöva världsherravälde och förtryck över hela mänskosläktet. Detta har varit förhållandet under hela den tid som det onda tillåtits regera över och på jorden, men Herren försäkra oss om att detta tillstånd inte skall fortsätta för alltid.

I Sefanja 3: 8—9 beskrives folkens nuvarande nöd men visar att efter deras misslyckande skall Herren giva åt folken nya, renande läppar, så att de allesammans åkalla Herrens namn och endräktigt tjäna honom." (vers 9).

Här är, naturligtvis ordet "renande läppar" en symbol på ett budskap om Sanning och Frälsning som då skall vändas till människorna, och vi må kunna antaga att den mest effektiva spridningen av detta budskap kommer att fullbordas genom begagnandet av ett enda språk. Erfarenheterna från Babels torn kommer att gradvis bli det motsatta (omvända) och Michigan-Universitetets elektroniska översättningsmaskin kommer då inte att behövas.

Åminnelsemåltiden år 1957.

(Övers. från "Talking Things over från the Dawn's mars nr av br. Einar).

Som vi meddelade i vårt Februarinummer kommer söndagen den 14 April på aftonen att bliva den riktiga tiden innevarande år för firandet av Jesu döds åminnelse. Den kommer att som vanligt firas vid början av den fjortonde dagen av Nisan, som enligt den judiska kalendern i år infaller på måndagen den 15 April. Då emellertid enligt den judiska räkningen dagen börjar vid solnedgången så skulle alltså söndagen den 14 april vara den rätta tiden och motsvara dagen för Jesu sista deltagande i påskmåltiden med sina lärjungar. Detta hände natten innan han korsfästes och under det att Jesus ännu var med sina lärjungar i "den övre salen" instiftade han firandet av sin döds åminnelse.

Det var en mycket enkel ceremoni som Jesus beskrev för sina lärjungar, vid vilken skulle användas osyrat bröd och vin från vinträdets frukt. Aposteln Paulus förklarar ändamålet med denna högtid vara i 1 Kor. 11: 26 sålunda:

"Ty så ofta i äten detta bröd och dricken kalken, förkunnen I Herrens död till dess att han kommer."

Uttrycket "så ofta" har av många tolkats till att betyda praktiskt taget när som helst. Vi tvivla emellertid på att det var en sådan tolkning som Paulus avsåg. Ceremonien gäller AMINNELSEN av Jesu död och vi tro att deltagandet i firandet av denna måltid, "brödet och kalken", bör ske på årsdagen av hans död.

INTE NÅGON REVIDERAD PÅSKMÅLTID.

Det faktum att Jesus instiftade Åminnelsemåltiden (Nattvarden) — under det att han och hans lärjungar deltog i firandet av påskalammet — innebär icke att denna nya ceremoni skulle vara en enkel revision

eller förändring av den gamla påskmåltiden, ehuru det finns en nära förbindelse mellan dessa båda. Som vi veta så var Jesus det förebildliga Påskalammet. Det årliga offrandet av ett verkligt påskalamm upphörde med Jesu död, emedan det sanna Påskalammet, Jesus, hade kommit och utgjutit sitt blod för att alla, som kommer under dess beskydd, skulle få liv.

Den nya ritualen var ämnad att bliva en Åminnelse (minne) av det som det gamla förebildade, en Åminnelse av antitypen, eller som Paulus förklarade att "förkunna Herrens död." I denna ceremoni förkunna vi Herrens död genom att taga del av "brödet", vilket representerar hans utgivna kropp, hans mänsklighet, och "kalken", som symboliserar hans utgjutna blod, hans utgjutna "liv".

Beträffande "brödet" sade Jesus (1 Kor. 11: 24):

"han tog ett bröd och tackade Gud och sade: "Detta är min lekamen, som varder utgiven för eder. Gören detta till min åminnelse."

Med detta menade inte Jesus att brödet var hans verkliga kropp, såsom Katolska Kyrkan lärer, ty hans kropp av kött var ju levande när Jesus sade detta. Det är tydligt, att Jesus menade att brödet representerade hans kropp. Tidigare hade Jesus sagt till sina lärjungar: (Joh. 6: 51)

"Jag är det levande brödet, som har kommit ned från himmelen. Om någon äter av det brödet, så skall han leva till evig tid. Och det bröd, som jag skall giva, är mitt kött, och jag giver det, för att världen skall leva."

Här liknade Jesus sitt kött vid "mannat i öknen, som kom ned från himmelen." (2 Mos. 16: 13—18).

Detta är ett bildligt språk som skönt symboliserar Bibelns dyrbara sanningar att de, som mottager Guds nåd genom Kristus, kommer att få evigt liv. Det manna som föll i öknen livnärde Israeliterna tillfälligtvis, men det antitypiska mannat från himmelen har ett näringsvärde av så hög kvalite att det räcker för det eviga livet. Detta livgivande bröd måste brytas, d.v.s. det var nödvändigt att Jesus intog syndarnas plats och att dö för att vi skulle leva. Jesus bröt det symboliska brödet för att den gudomliga planens grundsanning skulle på ett outplånligt

sätt intryckas i hans efterföljares hjärtan och sinnen. Må vi innerligt värdesätta denna levande sanning, när vi tager del av brödet på söndagsaftonen den 14 April.

KALKEN.

"Sammalunda tog han ock kalken, efter måltiden, och sade: "Denna kalk är det nya förbundet i mitt blod. Så ofta I dricken den, så gören detta till min åminnelse."

E Kor. 11: 25.

I femte Mosebok, vers 23 få vi veta att blodet är själen eller livet. Alltså, när vi taga del av det som representerar Jesu blod, är det med tanke på att vi mottaga livet från honom. Ap. Paulus skriver i 1 Kor. 15: 56:

"Dödens udd, det är synden."

Paulus menar att synden kan liknas vid en giftig orm som fortsätter att stinga mänskligheten till döds. Aposteln Johannes skriver emellertid i sitt första brev första kapitel, vers 7:

"Jesus, Guds Sons, blod renar oss från all synd."

När vi blivit renade från syndens gift och näras av den utgivna (brutna) kroppen av det slaktade (Guds) Lammet så hava vi liv — nu genom tron, och till sist i uppståndelsen.

Det finns ännu en tanke förbunden med Åminnelsemåltiden, den tanken att vi nu hava förmånen att lida och dö med Jesus genom att offra våra liv med honom och i hans tjänst. Paulus skrev i 1 Kor. 10: 16:

"Välsignelsens kalk, över vilken vi uttala välsignelsen, är icke den en delaktighet av Kristi blod? Brödet, som vi bryta, är icke det en delaktighet av Kristi kropp?"

Vi hava ingenting av oss själva att offra åt Herren, som Herren skulle kunna godkänna. Men när vi "dricka Jesu blod" hava vi liv. Paulus skrev i Gal. 2: 20:

"Det liv, som jag nu lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig själv för mig."

När vi därför frambara våra kroppar till ett levande, heligt och Gud välbehagligt offer" (Rom. 12: 1), så mottages och godkännes detta av Herren på grund av att vi fått del av Jesu blods förtjänst.

Deltagandet i Åminnelsemåltiden innebär, förutom firandet av Jesu död, — till återlösning för oss själva och hela människosläktet — även att vi påminna oss själva om den dyrbara förmånen att få bliva korsfästa med Kristus och få lida och dö med honom för att "om vi äro ståndaktiga, så skola vi ock få regera med honom." (2 Tim. 2: 11—12).

Skulle inte dessa fakta, att Jesus har dött för hela mänsklighetens värld, och att hans rike — i vilket vi hoppas få regera med honom — kommer att bringa livsvälsignelser för världen — glädja oss. Vilka härliga framtidsutsikter ha vi inte att glädjas åt, när välsignelserna från Kristi rike kommer att flöda ut över "hela Guds skapelse, som ännu suckar och våndas och som trängtar efter Guds barns uppenbarelse." (Rom. 8: 19—22).

Den bästa uppskattningen av det som Åminnelsefirandet betyder för oss är att vi förnya vårt invigningslöfte, och att inte låta någonting hindra oss på vår pilgrimsfärd att vara trogna intill döden.

Från en kär broder i Danmark har Dagningen fått mottaga följande goda och uppbyggliga tankar, som vi härmed låta gå vidare till våra läsare:

Guds återupprättande nåd.

De människor, som mest längtar efter budskapet om "*Guds återupprättande nåd*" är sådana, som en gång har vandrat under Guds Nåds sol, men vikit av och inte har mod att vända tillbaka. De skall höra ordet om att Gud har också en ÅTERUPPRÄTTANDE NÅD.

Abraham vek av vägen när han ljög för den Egyptiske konungen angående sin hustru Sarai, vilken, på grund av denna lögn, blev förd

in i Faraos hus. (1 Mos. 12: 10—20). Då vanärade Abraham sin Guds namn för Egyptierna. Men Gud förde Abrahams sak till ett lyckligt slut inför Faraos och vidare tillbaka till den plats, "där hans tält förut hade stått, mellan Betel och Ai, dit, där han förra gången hade rest ett altare." (1 Mos. 13: 3—4). Det var Guds återupprättande nåd mot Abraham.

Men Guds återupprättande nåd förer oss icke blott tillbaka till den plats varifrån vi avveko från honom, utan den förer vidare till högre och härligare erfarenheter av hans nåd. Herren säger genom profeten Hosea, kap. 14: 5—6:

"Ja, deras avfällighet vill jag hela, jag vill bevisa dem kärlek av hjärtat, ty min vrede har vänt sig ifrån dem. Jag skall bliva för Israel såsom dag, han skall blomstra såsom en lilja, och såsom Libanons skog skall han skjuta rötter."

Gud vill vända själva avfallet till välsignelse så att de orsaker och förhållanden som förorsakade avfallet skall icke mer få makt över dem. Abraham drog icke mer ned till Egypten.

Petrus, som förnekade sin Herre, kom därigenom så grundligt bort från feghet, högmod och självgodhet att han aldrig glömde detta, men fick i stället Andens ödmjukhet och mod.

Den förlorade sonen, som inte var nöjd med sin Faders hus, kom till slut så långt ned att hans sade:

"Jag är icke mer värd att kallas din son. Låt mig bliva såsom en av dina legodrängar." (Luk. 15: 19).

Men Fadern gav nu åt sonen icke mindre än vad han haft förut. Nej, han gav honom mera. Sådan är Guds återupprättande nåd. Den förer oss inte blott tillbaka till den plats där vi voro förut, utan den vill föra oss vidare. Aposteln Paulus skriver i Rom. 8: 28:

"Men vi veta, att för dem som älska Gud samverkar allt till det bästa."

Allt tjänar till godo för den som icke kan undvara Guds nåd, även våra fel och nederlag, de skola tjäna till att föra oss upp till ett högre

plan varifrån vi inte mera skall kunna falla. Då skall vi instämma med Paulus i 1 Kor. 15: 10: "Guds nåd mot mig har icke varit fåfäng." Ja, än mer. Vi läser i Joh. 1: 16:

"Av hans fullhet hava vi ju alla fått, ja, *nåd utöver nåd.*"

Gud giver oss *nåd utöver nåd* för att binda oss fastare till sig. Det gives områden i ett Guds barns liv där den tillryggalagda zig-zagvägen helt plötsligt blir förvandlad till en rak och jämn väg. Jakob fick en gång höra från Gud:

"Du skall icke mer heta Jakob, utan Israel, ty du har kämpat med Gud och med människor och vunnit seger." (1 Mos. 32: 28).

Från den stunden vet vi att han hade helt överlämnat sitt liv åt Gud. Han hade vacklat under många år, men nu nämnes han bland troshjälarna. Så stor kraft har Guds nåd. Den upphör icke, men den vill genom allt som möter oss föra oss till den plats där vi till sist kan förhärliga Gud. Kära Vänner. Har vi fallet offer så låt oss söka oss åter in i Guds nåd i Jesus Kristus. "Gud trängtar med svartsjuk kärlek den Ande, som han har låtit taga sin boning i oss." Han ger oss mer nåd dag efter dag. (Jak. 4: 5).

(Övers. till svenska av br. Einar).

SPRID DAGNINGEN OCH DESS TRAKTATER

Gud och förnuftet.

Den stora slutstriden — sedan världsfred.

Insätt bidrag på Dagningens postgirokonto

n:r 87 03.

Rekvirera från

DAGNINGEN

Torpagatan 32 A — Jönköping.

RANSAKELSE.

*Er vaar lampe klar og tent?
Er vaart sind mod himlen vendt?
Er vi iført retferdsdräktens sjønne klæde?
Har vi opgitt alt på jord?
Vandrer vi i Jesu spor?
Söker vi til opbrudd alltid være rede?*

*Tiden iler ganske fort —
og vaa prøve blir nok kort, —
lat os altid, mens vi venter være færdig.
Vi har fått et FRIHETSBREV,
som vaar FRELSE underskrev.
Lad os vise, at vi dette helt er værdig.*

*Hvilken nåde stor av GUD,
at bli kalt av verden ud,
og bli regnet som juveler der er Dine.
Har vi retferdsdrägten på, —
skal vi engang målet nå.
Det er i d e n GUD anerkjender os som Sine.*

A. P.

Vi tackar hjärtligt vår kära norska Syster Anna Paulsen för ovanstående vackra och gripande dikt, som vi återgivit på originalspråket, norska, på vilket innehållet gör sig bäst och torde väl inte vålla Dagingens läsare några svårigheter att förstå.

Judarna i Bibeln och historien.

Estradsamtalet på Kungsholmens studiehem över ovanstående ämne söndagen den 24 februari 1957 samlade ett stort antal intresserade. Först visades två filmer från nutida Israel "De möttes i Galiléen" och "Dagar att minnas". Efter en solosång av studiehemmets föreståndarinna Ingegerd Lundquist höll ordföranden i Studieförbundet Fria Studier (SFFS), byrådirektör Anders Karlén, följande anförande:

Ärade åhörare!

Ingen kan i våra dagar undgå att läsa om judarna och den nyligen upprättade staten Israel i tidningarna. Nu senast har staten Israel under flera månader stått i centrum för världens intresse. Så gott som varje dag läses meddelanden upp i dagsnyheterna om Mellersta Östern och Israel. Med spänning följer många den unga statens öden och Sionismens arbete för att förstärka och bygga upp judarnas nya — och gamla — hemland. På flera håll i världen fortsätter förföljelserna mot judarna. I detta läge har vi velat taga upp ämnet "Judarna i Bibeln och historien" till en saklig och lidelsefri diskussion. Vi har tänkt oss att denna diskussion skall få formen av "estradsamtal".

Innan jag går in på ämnet vill jag emellertid påpeka, att det icke är tillåtet vid våra samtal eller vår diskussion här att avfärda en tanke såsom felaktig enbart genom att sätta en viss stämpel på den, såsom exempelvis: den tanken är katolsk, kättersk eller kommer från en sekt av något slag. Vi vill nämligen, såvitt möjligt, komma fram till vad skriften — och då grundtexten — egentligen lär genom en fri och saklig diskussion. För att uppnå detta måste givetvis alla tankar och synpunkter som tillhör ämnet kunna framföras och prövas.

Till att börja med vill jag för att ge en bakgrund till våra samtal lämna en kortfattad orientering om staten Israel av i dag.

Här lämnade talaren en hel del intressanta sifferuppgifter om det moderna Israel, som dock av utrymmesskäl utelämnas i detta referat. Intresserade hänvisas till den korrespondenskurs, vars första brev presenterades vid detta tillfälle.

Härefter avser jag att ge en kortfattad översikt över judafolkets äldre historia.

Från Guds förbund med Abraham, judarnas stamfader, till uttåget ur Egypten förflöt enligt Galaterbrevet 3: 17 "fyra hundra trettio år". Detta stämmer överens med 2 Mosebok 12: 40, 41, om man nämligen fattar detta bibelställe enligt följande: Israels barns främlingskapstid — boende — i Israel och i Egypten var fyra hundra trettio år. Det vill synas som om de nyligen funna Qumrantexterna skulle ge visst stöd åt att 2 Mosebok 12: 40, 41 skall fattas på detta sätt. Främlingskapstiden började i så fall med Abrahams intåg i Kanaan. Vi skola längre fram se att Abraham levde som främling i Kanaan. De fyra hundra trettio åren omfatta alltså Israels barns främlingskapstid såväl i Kanaan som i Egypten.

Efter uttåget ur Egypten följde lagens utgivande och ökenvandringen. Denna tog en tid av "fyrtio år" (5 Mos. 8: 12). Efter intåget i Kanaan åtgingo sex år till landets delning bland stammarna (Josua 14: 5—10, 1; 4 Mas. 13: 1—4). Sedan följde den så kallade domareperioden, vilken enligt Apg. 13: 20 varade "fyra hundra femtio år". Detta framgår icke så klart av den svenska bibeltexten, som exempelvis av den engelska; rektor Dominique kanske i kväll kan tala om för oss vad den grekiska texten säger.

Konungaperioden från Sauls tronbestigning till Sidikas avsättning var sammanlagt 513 år. Denna period fås genom hopsummering av regeringstiderna för Saul, David, Salomo och Juda rikes konungar. Härpå följde Jerusalems förstörelse och landets ödeliggande i "sjuttio år" (Jer. 25: 11, 12). Under denna tid voro judarna i fångenskap i Babylon. Konung Cyrus av Medo-Persien lät dem återgå till Kanaan år 536 f. Kr., och här bodde de nu, underordnade andra folk såsom Medo-Persien, Grekland och Rom i något över sex hundra år, tills romarna år 70—73 e. Kr. ånyo fördrev dem. Sedan den tiden har man sett och mött judar i alla världens länder.

Om vi nu övergå till att i korthet granska skriftens ord om Abraham, judarnas stamfader, finna vi i korthet följande.

För omkring fyra tusen år sedan bodde i Ur i Kaldeen en man vid namn Abram, sedermera Abraham. Han hade — sannolikt i motsats till sin omgivning — en stark tro på en personlig levande Gud. Han blev — i enlighet med de upplysningar som lämnas — av Gud uppmanad att lämna sitt land och sin släkt samt gå till ett annat land, som han och hans efterkommande skulle få till besittning till evig tid. Detta utlovade land var Kanaan eller, såsom det numera kallas, Palestina. Abraham lydde Gud och utvandrade först till Haran (eller Karran). Sedan, efter sin faders död, flyttade han från Haran till Kanaans land, (Apg. 7: 4). "Och Abraham var sjuttiofem år gammal, när han drog ut från Haran" — 1 Mos. 12: 4. När han kommit in i Kanaans land, sade Herren till honom: "Åt din säd skall jag giva detta land" (1 Mos. 12: 7). Detta löfte upprepades sedermera mångfaldiga gånger. Så sade Herren till Abraham, sedan Lot hade skilt sig från honom: "Lyft upp dina ögon och se från den plats, *där du står*, mot norr och söder och öster och väster. Ty hela det land *som du ser* skall jag giva åt dig och din säd för evärdlig tid . . . Stå upp och drag igenom landet efter dess längd och dess bredd, ty åt dig skall jag giva det." — 1 Mos. 13: 14—17. Härav framgår bland annat, att enligt Skriften skall den bokstavliga jorden aldrig gå under, ty det var det land, Palestina, som Abraham stod på och såg, som skulle givas åt honom och hans efterkommande till *evig tid*. Ett nytt Palestina eller Kanaan på en ännu icke skapad ny jord har Abraham aldrig stått på eller sett, varför Gud skulle bryta sitt löfte, om vår planet på något sätt förstördes. Bibeln säger också: "Jorden står evinnerligen kvar" — Pred. 1: 4. Och till Mose sade Herren: "Detta är det land, som jag *med ed* har lovat åt Abraham, Isak och Jakob, i det jag sade: 'Åt din säd skall jag giva det.' Jag har nu låtit dig se det med dina ögon [från berget Nebo]." — 5 Mos. 34: 4. Det var alltså icke mot ett nyskapat Palestina på en ny jord, som Mose fick rikta sina blickar.

Vi kan av det anförda slå fast, att alla läror om jordens undergång

icke är i överensstämmelse med Skriftens ord. Detta kan vara aktuellt att påpeka i våra dagar även av den anledningen att många tro att jorden kommer att sprängas vid t. ex. atomexplosioner.

Medan Abraham levde fick han icke landet. Omkring två tusen år efter Abrahams tid sade Stefanus, den förste kristne martyren: "Han [Gud] gav honom [Abraham] ingen arvedel däri [i Kanaans land], *icke ens så mycket som en fotsbredd*, men lovade att giva det till besittning *åt honom* och åt hans säd efter honom . . . Och vad Gud sade var detta, att hans säd skulle leva *såsom främlingar* i ett land, *som icke tillhörde dem*, och att man skulle göra dem till trälar och förtrycka dem i fyra hundra år [i runt tal]." — Apg. 7: 5, 6. Observera också ordalydelsen i 1 Mos. 17: 8: "Jag skall giva dig och din säd efter dig det land, där du nu bor *såsom främling*, hela Kanaans land [alltså icke endast en del därav] till evärdelig besittning." Skall Gud hålla sitt löfte till Abraham, måste han uppväcka honom från döden. Abraham dog när han var etthundra sjuttiofem år gammal (1 Mos. 25: 7). De döda ha ingen nytta av att äga något, att döma av följande uppgifter i Bibeln: "De döda veta alls intet" och "i dödsriket . . . kan man icke verka eller tänka, där finnes ingen insikt eller vishet" (Pred. 9: 5, 10).

Jag hoppas att vi framdeles skall bli ense om att Bibeln lär, att alla döda människor, både rättfärdiga och orättfärdiga, skola uppväckas på "Herrens dag", som blir tusen år lång (Psalm 90: 4; 2 Petr. 3: 8; Upp. 20: 4). Det är mot denna "Herrens dag" som alla profeter peka; under den dagen skall Guds löften förverkligas. Jämför orden "tillkomme ditt rike" i "Fader vår". Redan nu kanske man — för att berika den efterföljande diskussionen — bör framföra den uppfattningen, att Abrahams säd skall bliva såväl *andlig eller himmelsk som jordisk eller naturlig*. Detta lär ligga dolt i orden: "Därefter skall jag rikligen välsigna dig och göra din säd talrik såsom *stjärnorna på himmelen* och *såsom sanden på havets strand*". Skarpsinniga bibelforskare har kommit till denna uppfattning. Vi hoppas längre fram bli i tillfälle att undersöka skälen härför. Och med dessa ord vill jag sluta detta inledningsanförande.

I det samtal som följde yttrade rektor Stig Dominique bl. a. följande:

Den grekiska översättningen av gamla testamentet, som kallas Septuaginta, återger 2 Mos. 12: 40 f. på så sätt, att främlingstiden både i Kanaan och Egypten inräknas i de 430 åren. Den meningen anser också den judiske historieskrivaren Josefus vara den riktiga.

I fråga om domareperioden kommer de allra flesta vetenskapsmän till den uppfattningen, att den varade i omkring 850 år. Det är dock mycket tveksamt, hur mycket som skall inräknas i denna period. Att översätta Apg. 13: 20 från grekiskan är mycket svårt och det är anledning till att bibelöversättarna kommit fram till så olika resultat. Om jag skulle försöka mig på att så bokstavligt som möjligt återge grundtexten, skulle jag översätta på följande sätt: "Och sedan, vid femtio och fyrahundra år, gav han dem domare intill profeten Samuel". Detta är en så noggrann översättning som möjligtvis kan tänkas, men ingen kan påstå, att den är klar.

Vad angår människosläktets ålder hänvisar jag till bl. a. vad den svenske geologen Gerhard de Geer kommit fram till på grundval av den varviga lerans växlande årsskikt.

Här påpekade Karlén, att kol-14-metoden* vid datering av fornfynd numera synes ge säkrare och tillförlitligare resultat än vad den varviga leran kan göra.

Beträffande människosläktets ålder och hopsummering av de olika åldrar, som står angivna i släkregistren, måste vi komma ihåg, att judarna nöjde sig med att ange de viktigaste leden i en släkttkedja. Så t. ex. är i Matt. 1 fyra kungar utelämnade, nämligen Ahasja, Joas, Amasja och Jojakim. Matteus har inte gjort fel. Han har bara följt principen att endast ta med de viktigaste leden.

I samband med diskussionen om människosläktets ålder kom frågan om skapelseveckan upp, varvid Karlén yttrade bl. a. följande:

"De dagar, som är omtalade i skapelseveckan, är inte vanliga dagar. Det hebreiska ordet för dag skulle väl snarast översättas med ett annat ord: period eller dylikt. Varje sådan dag var 7.000 år. Den senaste var

*) En ny metod att datera fynd genom att konstatera förekomst av kol. Metoden är ännu på experimentstadiet men anses vara tillförlitligare än någon föregående metod (t. ex. varviga leran).

Herrens vilodag, sabbatsdagen. Den sabbatsdagen består också av 7.000 år, av vilka de onda makterna tillåtits härska 6.000 år och Jesus med sin regering — det himmelska templet — skall återupprätta mänskligheten under det sjunde årtusendet.

Allmänt sett är det åtskilligt, som vetenskapligt inte kan bevisas, vilket dock inte får hindra oss från att göra ett personligt ställningstagande.

Slutresultaten har man inte kommit fram till på något område. Kol-14-metoden är också bara ett steg i riktningen fram mot fullständig klarhet. Det gäller för oss att vara vaksamma för allt och pröva det och så vandra vidare från klarhet till klarhet.

Under samtalets gång lämnade såväl Karlén som Dominique olika kompletterande upplysningar, vilka berikade framställningen och belyste ämnet. Efteråt utdelades första brevet i en korrespondenskurs om "Judarna i Bibeln och historien" till dem som önskade studera detsamma.

De läsare av tidskriften *Dagningen*, som önska erhålla detta *korrespondensbrev*, kan rekvirera det från Studieförbundet Fria Studier, Stockholm, mot insättande av kronor 1: 25 på postgiro nr 307 50.

Nästa samling omkring ifrågavarande ämne hålles söndagen den 24 mars kl. 18 på Kungsholmens studiehögskola, Pipersgatan 23, Stockholm.

DEN STORA SLUTSTRIDEN — SEDAN VÄRLDSFRED.

Skriftenlig — Aktuell — Tankeväckande.

Pris 50 öre.

Rekvirera från *Dagningens Expedition*.

Insätt bidrag på postgiro nr 8703.

Torpagatan 32 A. Jönköping. Tel. 103 96.

FRÅN REDAKTIONEN.

JUDARNA I BIBELN OCH HISTORIEN. I Dagningens Febru-
arinummer omnämndes genom annons att ESTRADSAMTAL skulle
hållas vid ett offentligt möte å Kungholmens Studiehem söndagen den
24 Febr. Detta möte har nu ägt rum och hänvisas till särskilt referat
i detta nummer av Dagningen.

De händelser, som nu utspelats i Bibelländerna och Mellersta Östern,
äro, betraktade i ljuset av det profetiska ordet, mycket betydelsefulla.

Det ämne man valt för de planerade estradsamtalen är därför syn-
nerligen aktuellt. Det finns somliga som påstår att judarna för länge
sedan spelat ut sin roll och att Guds löften till Abraham inte gäller det
jordiska Israel och att de sålunda aldrig skall få besitta det land, som
Gud med ed lovade åt Abraham och hans säd. Men i Luk. 1: 67—79
läsa vi ur Sakarias profetia om Jesus bl. a. att "Herren skulle göra barm-
härthighet med sitt folk (Israel) och tänka på sitt heliga förbund, vad
han med ed hade lovat vår fader Abraham." (v. 72—73).

Israel, har ännu inte fått igen allt det som Herren lovade åt Abra-
ham och hans säd enligt 1 Mos. 13: 14—15. Det löftet har ännu inte
till fullo blivit uppfyllt, men en del av landet har Israel redan tagit i
besittning. Och nu ser det ut som om förutsägelserna i Hes. 37, 38 och
39 kapitel skulle vara på väg att nalkas sin fullbordan. Särskilt i Hes.
38 torde de där omnämnda händelserna vara aktuella just nu. Det talas
där om Gog och Magog. När vi läser Hes. 38: 14—15 så stämmer
det bra in med det som håller på att ske i Egypten och Israel i dessa
dagar. När Israel har börjat att åter bo i sitt land i trygghet, då skall
de plötsligt bliva överfallna av "GOG", ett folk i ett land i norr. Av
fortsättningen att döma skulle givetvis Israel duka under för övermak-
ten och bliva utplånade från kartan, såsom Egyptens ledare yttrat är
målet för Israels fiender.

Men i Hes. 38: läsa vi:

"Men på den dagen, den dag, då GOG kommer över Israels land,
säger HERREN JEHOVA, då skall jag giva luft åt min vrede" etc.

Fortsättningen av kapitlet ifråga talar om en stor jordbävning, inbördes krig bland de anfallande fienderna etc.

Genom Herrens gudomliga ingripande till förmån för Israel skall det slutligen bliva fred, inte bara i Bibelländerna, utan över hela jorden.

Ett referat av estradsamtalen finns i Dagningsens Marsnummer och följer sedan i fortsättningen, ty det är våra Stockholmsvänners avsikt att fortsätta dessa samtal en gång varje månad.

ÅMINNELSEMÅLTIDEN 1957. Vi påminna om denna och hänvisa till den särskilda artikeln härom, som är införd i detta nummer av Dagningen. Red.

*Snart skall jordens mörka dalar
lysas upp av solens ljus.
Snart vår Konungs allmäktsstämma
Tystar havets vilda brus.
Att välsigna, återställa
Löser han ur gravens tvång
hela släktet, som han köpte
med sitt eget blod en gång.*

*Tänk när hela universum
samfällt sjunger Herrens pris,
och när jorden skön, förnyad
blir ett lyckligt paradiset.
Skönt det blir, dock mest jag glädes
åt den sällhet, som blir min,
då jag hör min Herres stämma:
Kom uti min glädje in.*

(Ur Morgonsånger 145).